

Bude to tak, ako keď sa istý človek chystal na cestu. Zavolať si sluhov a zveril im svoj majetok: jednému dal päť talentov, druhému dva a ďalšiemu jeden, každému podľa jeho schopností, a odcestoval. Ten, čo dostal päť talentov, hneď šiel, obchodoval s nimi a získal ďalších päť. Podobne aj ten, čo dostal dva, získal ďalšie dva. Ale ten, čo dostal jeden, šiel, vykopal jamu a peniaze svojho pána ukryl. Po dlhom čase sa pán tých sluhov vrátil a začal s nimi účtovať. Predstúpil ten, čo dostal päť talentov, priniesol ďalších päť talentov a vravel: "Pane, päť talentov si mi odovzdal a hľa, ďalších päť som získal." Jeho pán mu povedal: "Správne, dobrý a verný sluha; bol si verný nad málom, ustanovím ťa nad mnohým: vojdí do radosti svojho pána." Predstúpil ten, čo dostal dva talenty, a vravel: "Pane, dva talenty si mi odovzdal a hľa, získal som ďalšie dva." Jeho pán mu povedal: "Správne, dobrý a verný sluha; bol si verný nad málom, ustanovím ťa nad mnohým: vojdí do radosti svojho pána." Predstúpil aj ten, čo dostal jeden talent, a hovoril: "Pane, viem, že si tvrdý človek: zneš, kde si nesial, a zbieraš, kde si nerozsýpal. Báť som sa, preto som išiel a ukryl tvoj talent v zemi. Hľa, tu máš, čo je tvoje." Jeho pán mu povedal: "Zlý a lenivý sluha! Vedel si, že žnem, kde som nesial, a zbieram, kde som nerozsýpal? Mal si teda moje peniaze dať peňazomencom a ja by som si bol po návrate vybral, čo je moje, aj s úrokmi. Vezmite moju talent a dajte ho tomu, čo má desať talentov. Lebo každému, kto má, ešte sa pridá a bude mať hojne. Ale kto nemá, tomu sa vezme aj to, čo má. A neužitočného sluhu vyhodte von do tmy; tam bude plač a škripanie zubami." Mt 25, 14-30

Pondelok:

Päť talentov, dva talenty, jeden a vždy išlo o jedno a tým jedným hlavným bolo naplniť očakávanie pána, ktorý odcestoval. Talenty sú vtedajšie peniaze, ale za ich obrazom sa skrývajú schopnosti a možnosti, ktoré Boh dáva podľa svojej vôle jednotlivým ľuďom a teda i nám, mne i tebe. Nie je potrebné, ba ani vhodné porovnávať sa a zamýšľať nad tým, kto koľko dostal. Potrebnéjšie, by bolo spoznať seba a zistiť, čo všetci som dostal ja a čo s tým robím. Najpotrebnejšie ale podľa dnešného Božieho slova je naplniť Božiu vôľu, Božie očakávania. Je to vtedy keď splňame naše bežné i stavovské povinnosti, lebo za nimi je Božia vôľa. Tú nájdeme aj v rozumných potrebách našich či v potrebách našich blízkych podľa slova: „Buďte dokonalí ako je dokonalý váš Nebeský otec“ a „Čokoľvek ste urobili jednému z týchto najmenších mne ste urobili“ a napokon nám Boh dáva poznať svoju vôľu cez svoje Božie slovo, nad ktorým rozmyšľame, i to, ktoré nám tlmočí cez svoju Cirkev. Niekedy ideme na to dosť komplikovane a stále len špekulujeme, čo je Božia vôľa pre nás. V takom prípade si povedzme, že Boh chce všetko to, čo je dobré. Je dôležité, aby to čo konkrétne robím bolo dobrým v Božích očiach i môj úmysel prečo to robím, čo chcem, aby bol dobrý z Božieho pohľadu. Rozhodnime sa už dnes, že chceme čo najlepšie splniť Božiu vôľu.

Utorok:

„Zlý a lenivý sluha“ - tieto slová nám pripomínajú Ježišovo podobenstvo o neužitočnom sluhovi: „Tak aj vy, keď urobíte všetko, čo sa vám prikázalo, povedzte: „Sme neužitoční sluhovia, urobili sme, čo sme boli povinní urobiť.““ (Lk 17, 10) Zlý a

lenivý sluha podľa týchto Božích slov, nie je teda ten, kto nerobí nič, ale ten, kto málo robí. Ten, kto sa uspokojí a povie si: „Už som dosť urobil, nech sa teraz namáhajú druhí.“ Alebo: „Veď som na sebe už dosť popracoval, lepší už nebudem a najhorší nie som...“ Cítíme, že náš Pán sa neuspokojí s priemerom, on je maximalista: chce od nás viac, najviac a keby sa nám zdalo, že nemáme sily on sám nám sľubuje, že nás posilní. Každodenne dostávame talent času a možnosti konať dobro, robiť dobré skutky a vylepšovať seba. Prijmeme tento talent a neuspokojme sa s akýmsi minimalizmom.

Streda:

„Báť som sa, preto som išiel a ukryl tvoj talent v zemi.“ - Mať rozličné schopnosti a možnosti je jedna vec. Uvedomiť si ich, byť za ne vďačný je druhá vec a slúžiť nimi podľa vôle Pána to je najväčšia vec. Naš prvý problém je nespokojnosť s tým, čo už máme, čo sme dostali. Všetci na nás vplýva, možno i trhový mechanizmus, ktorý núti ľudí sveta produkovať stále lepšie a nové veci a tie prinášať na trh, aby sa predali, hoci staré nie sú zlé a poslúžia nám rovnako. Don Bosco v tomto duchu povedal známy výrok: „Lepšie je nepriateľom dobrého.“ Totiž neustála túžba po niečom lepšom, dokonalejšom zastaví človeka aj na ceste dobra. Človek si povie, že sú aj lepší, schopnejší, šikovnejší, talentovanejší a bojí sa a je tu ten strach o ktorom hovorí Evanjelium - neurobí ani toľko dobra koľko môže. Skúsenosť ale hovorí, že ten kto začne od maličkostí, od jednoduchosti, ten sa svojou snahou a usilovnosťou dopracuje na vysokú úroveň a predčí aj tých na začiatku schopnejších a talentovanejších. Len nemať strach ale povedať, urobiť podľa schopností, ktoré mám.

Štvrtok:

Pri čítaní tohto Evanjelia nás môže zaujať i táto myšlienka: „Nečinných Pán prisne potrestá. Ale čo spraví s tými, ktorí ani nevedia, ani sa nezaujmajú o to, čo sa im zverilo?...“ Boh je ku každému štedrý. Každému dáva potrebnú milosť. Kto s ňou spolupracuje, získava ešte viac. Kto ňou pohŕda, kto ju odmieta, stratí aj to, čo predtým dostal. Boh neodoprie milosť tým, ktorí o ňu prosia. My sme už milosť dostali – pri krste, milosť ospravedlnenia, odpustenia a posvätenia. Našou starosťou je túto Božiu milosť si uchovať a konať skutky Božie, teda skutky viery. Nikdy nepohŕdajme Božími duchovnými darmi, veď Božie dary a milosti sú niečím, čo sa nedá zaslúžiť, sú z dobrej vôle daru dané nám, pre naše dobro a spásu. Ďakujeme aj za prostriedky milosti, ktorými sú modlitba a sviatosť. Pristupujme často a s radosťou k prameňom milosti a spásy.

Piatok:

Prvý získal ďalších päť talentov, druhý ďalšie dva a tretí ukryl, zakopal talent. Prvý dvaja sú nazvaní vernými sluhami, tretí zlým sluhom. Kresťanstvo je otvorenosť, odvaha i tvorba. V duchovnom i hmotnom zmysle. A na túto hmotnú stránku sa neraz zabúda. Preto podobenstvo o talentoch možno rozvíjať pre duchovný život i pre život každého pokroku. Život z viery totiž nemožno oddeľovať od sveta v ktorom žijeme a predstavovať si ho dokonca ako nepriateľa voči práci, tvorbe, technickému či kultúrnemu napredovaniu. Človek je zapojený do diela stvorenia – dotvára svet. Nemôžeme byť preto ľahostajní voči svetu, ktorý je okolo nás. V mene viery máme povinnosť napomáhať výstavbu tejto zeme. Mali by sme byť všade, kde sa niečo tvorí, buduje, kde sa upevňuje spravodlivosť. Aj my máme žiť tvorivým

Usmievaj sa!

*S úsmevom
trhaj ružičky bolesti,
s úsmevom
rozdávaj slová...
S úsmevom
pomáhaj,
s úsmevom
prijímaj nespravodlivosti,
s úsmevom
nes nepravdu!
S úsmevom
prijímaj, keď ťa klamú,
s úsmevom
kráčaj na rekreáciu!
S úsmevom
zakrývaj všetko, čo ťa bolí,
s úsmevom
kráčaj, i keď si veľmi
smutná,
s úsmevom
kráčaj ku Golgote,
tam nájdeš toho,
ktorý všetku lož, zlobu,
faloš, klam ľudí,
poznal prv ako ty.
On teba necháva
kráčať už len
po vyšliapanej ceste.
Aká nevďačná
by si bola, keby si sa
všetkému neusmiala!*

Predposledná

Aj tento prívlastok patrí nedeli, ktorú práve prežívame. Je predposlednou v slede nediel, ktoré nám prinášal liturgický rok. Na tento jej atribút som sa nezameral náhodou. Bežne totiž hovoríme, píšeme a zamýšľame sa nad poslednými chvíľami, hodinami či sekundami, predposledné si však málokto všíma. Nie sú nepodstatné, skôr naopak, ale jednoducho sme pre ne stratili citlivosť a nie sme schopní ich zužitkovať. Koniec roka už tradične vnímame ako príležitosť na sumarizovanie a hodnotenie toho, čo už je nenávratne odvíate vetrom času do našich spomienok a zabudnutia. Tam sa viac nemení. Predposledná nedeľa je však šancou ešte naposledy napnúť svoje sily a zlepšiť si bilanciu toho, čo už o pár dní bude nenávratne patriť minulosti. Je to ako predčasná reflexia nad tým, kam v tomto roku smeroval náš pozemský život. Je to ako rozhodnúť sa riešiť problém nie v hodine dvanástej či pár minút pred ňou, keď už poväčšine býva neskoro, ale v hodine jedenástej. Predposledná nedeľa sa nám teraz ponúka, aby sme sa už o týždeň mohli pozerat' na uplynulý liturgický rok nie ako na stratený, ale ako na rozumne vyplnený čas.

V tomto svetle si môžeme všimnúť aj správanie služobníka z dnešného podobenstva o talentoch, ktorý nekonal, ale čakal. Čakal až do poslednej chvíle, kým sa nezačne účtovať, a potom s obavou predstúpil pred svojho pána. Hoci do predposlednej chvíle mal ešte možnosť všetko zmeniť na lepšie, nič nespravil. Zabránili mu v tom jeho pohodlnosť a lenivosť, ktoré boli dôvodom osobnej katastrofy.

Predposledné chvíle sú príležitosťou zabrániť zlyhaniu, predísť nešťastnému koncu - nielen ročnému, ale aj životnému. Sú výsadou rozumných sluhov a prezieravých panien z Ježišových podobenstiev.

JAROSLAV IVANČO

životom. Máme rozvíjať zverené schopnosti a dary. Buďme vernými správcami duchovných, ale i hmotných darov, ktoré nám Boh zveril. Podľa dnešného podobenstva to znamená i budovať tvorivú, zdokonaľovať svet v ktorom žijeme.

Sobota:

Vernosť nie je nečinnosť. Neznamená stáť na jednom mieste. Držať sa kŕčovite daného stavu. Uchovávať veci nedotknuté ako strážca múzea. Umelec by nebol verný sebe, keby len opakoval, čo dosiahol na počiatku. Vernosť nie je nesprávne pochopená konzervatívnosť. Vernosť znamená otvorenosť, pohotovosť, vždy novú a novú odpoveď na vnútorné a vonkajšie výzvy. Byť verným značí tvorivo žiť, rozvíjať sa a obnovovať. Vernosť značí premýšľať, vydržať nárazy, nedať sa znechutiť a prekonávať stagnáciu. Vernosť nie je tvrdohlavosť. Vernosť je slobodná, vynachádzavá a tvorivá. Byť verným znamená zápasíť so sebou i s okolnosťami. Kto je naozaj verný, ten sa neuzatvára do lenivosti, slepo všetko neobhaja, je otvorený rozhovoru i životu. Len jedno čo verný sluha vždy zachová je vzťah k pánovi, iba jednému totiž môže poctivo slúžiť a zachová si potom i správny smer a cieľ toho, čo robí: „Všetko na väčšiu česť a slávu Božiu“.

Mário Orbán

Jediná cesta

Niet väčšieho trápenia, ako neschopnosť odpúšťať. Nič ťa nemučí väčšie, ako žiť vo dne v noci s ostrým kameňom nenávisť v srdci. Niektí ti ukrivdili, ublížili ti, a ty si vo svojom vnútri čoraz chladnejší, tvrdší. Už nie si taký, aký si býval.

Tvoja náklonnosť sa zmenila na odpor, sympatie na antipatiu. Kde predtým bola väzba, teraz je zlom. Z priateľstva je nepriateľstvo. Tvoja láska sa zmenila na nenávisť. A ty trpíš. Cítiš sa ako v pasci. Rolety sú spustené. Slnko ostalo vonku. Život oťažel sťa olovo. V najväčšej hĺbke srdca tužíš po oslobodení.

Je len jediné východisko: Odpustiť. Odpusť! Viem, stojí to veľa, ale stojí to za to. Odpustiť znamená prebudiť nový život a novú radosť. Odpustenie vytvára nové možnosti v tebe i v druhých.

Mali by sme často
odpúšťať:
„sedemdesiatsedem ráz“
lebo aj my sami
potrebujeme veľa
odpustenia.

Phil Bosmans „Nezabúdaj na radosť“

Sväté omše v 33. týždni Cezročného obdobia

18.XI. utorok

18.00 + Alojzia Štiavnická, manž. a deti

19.XI. streda

17.00 + Alojz a Marta Oppenbergeroví

Tri dni duchovnej obnovy

20.XI. štvrtok

18.00 zamyslenie sv.omša +Milan Jurčák a rodičia, adorácia

21.XI. piatok

18.00 Krížová cesta, sv.omša: Poďakovanie Pánu Bohu za dožitých 80 rokov

22.XI. sobota

8.00 zamyslenie, sv.omša +Rudolf Ochaba, manž.Terézia, rodičia a zať Ján

18.00 Pobožnosť sv. ruženca a čítanie zo života svätých

Upratovanie kostola č.d. 388 – 420

23.XI. 34. Nedeľa Krista Kráľa

8.00 + Augustín Gašparovič, manž.Mária a rodičia

9.15 za farníkov

V túto nedeľu máme celodennú poklonu Najsvätejšej Sviatosti Oltárnej od 10:15 do 18:00 hod.

Liturgický kalendár

17.XI. pondelok sv. Alžbeta Uhorská, rehoľníčka, sv.Gertrúda

18.XI. utorok Výročie posviacky bazilik sv. Petra sv. Pavla
19.XI. streda sv. Mechtilda
20.XI. štvrtok sv. Felix z Valois, vyznavač
21.XI. piatok Obetovanie Panny Márie
22.XI. sobota sv. Cecília, panna a mučenica

Slovo na dnes

No hovorím vám: Ľudia sa budú v deň súdu zodpovedať z každého daromného slova, ktoré vyslovia.

Mt 12, 36

Ohováranie

Táto Ježišova veta sa nepočúva ľahko. Máme byť súdení z daromných slov? Potom je obtiažne dostať sa do neba. Ježiš však nepovedal tieto slová len tak do vetra. Naozaj budeme zodpovední za zbytočné a daromné slová. Predovšetkým za tie, ktorými sme škodili druhým ľuďom. Do tejto kategórie patrí aj ohováranie.

Jeho definícia je ľahká a zrozumiteľná. Je to rozprávanie o chybách druhých ľudí. V konkrétnom živote je však táto záležitosť podstatne ťažšia. Je to vôbec možné, aby sme sa nevyjadrovali a nerozprávali o ľuďoch, s ktorými sme spojení rozličnými vzťahmi? Nie je to možné. Dôležitý je náš vnútorný úmysel.

Ten môže mať dvojaký postoj. Ak rozprávame o chybách druhých preto, aby bolo medzi nami viac lásky, pokoja, dobroty a iných čností, alebo ak chceme zabrániť nejakému ohrozeniu, tak to nie je previnenie. Dokonca je to naším poslaním. Nie je ohováraním ani to, keď sa dôverne a s určitým zámerom rozprávajú o chybách druhých manželia medzi sebou, alebo rodičia medzi deťmi. Častejší je však druhý úmysel. O chybách druhých rozprávame preto, aby sme im pokazili meno a seba ukázali v tom lepšom svetle. Máme z toho akúsi živočíšnu alebo pudovú radosť, keď sa môžeme venovať druhým ľuďom a ich prejavom. To sú tie „zbytočné“ slová na našich pracoviskách, školách, uliciach, a niekedy aj pri kostoloch. Potom nasleduje ich podávanie ďalej ešte v ostrejšej a nepravdivejšej forme. Nezabúdajme však na Ježišove slová: „Pokrytec, vyhod najprv brvno zo svojho oka! Potom budeš vidieť a budeš môcť vybrať smietku z oka svojho brata“ (Mt 7, 5).

Skôr, ako chceme rozprávať o druhých, položme si niekoľko otázok: Je to potrebné? Čo tým sledujem? Mám dostatok informácií? Nezneužije sa moje vyjadrenie? Ja som rád, keď ma druhí ohovávajú? Nechcem poukazovaním na chyby druhých zakrývať svoje vlastné?

Každý v živote prežije pokušenie ohovárať iných ľudí. Naša komunikačná pozícia sa upevňuje tým, keď nás prostredie vníma ako ľudí, ktorí nehľadajú „rozkoš“ v

ohováraní. Čím menej hovoríme o chybách druhých, tým nám môžu ľudia viac dôverovať.

Marián Šuráb „Radosť z rozprávania“

XLII Boh o mňa zápasí

„Boh tak miloval svet, že dal svojho jednorodeného Syna, aby nezhynul nik, kto v neho verí, ale aby mal večný život.“

Jn 3,16

Dotýkaš sa ma, Pane, v dnešný večer svojím slovom.

Dotýkaš sa môjho srdca, môjho umu a voláš ma.

Som rád, Pane, že môžem mať srdce otvorené na tvoje slovo.

Som rád, že mám čas a že mi dávaš i ochotu nechať si hovoriť tvojím slovom do života.

A hoci ma, Bože, neraz trápi strach a hriech i zbabraný život, neprestáva vo mne žiť túžba žiť svoj život tak, ako mi ho ty zjavuješ.

Vieš, toto všetko je v mojom srdci a ja mám radosť, že s tým všetkým môžem prísť k tebe bez strachu a s dôverou. Ďakujem ti za to.

Keď sa zahľadím na svoje osobné dejiny, keď sa zahľadím do svojho detstva, mladosti či dospelosti, a mám pred očami film svojho života, mal by som chuť azda i zutekať.

Najradšej by som všetko zotrel, nechcel by som, aby to tam bolo:

chvíle, keď som ťa zradil,

chvíle, keď som sa za teba hanbil,

chvíle, keď som o teba vôbec nestál,

chvíle, keď v mojom srdci boli hlasy

mojej pýchy,

namyslenosti,

môjho sebeckta,

môjho strachu,

mojich vášní,

môjho hriechu,

mojej slabosti,

chvíle, keď som nechcel, aby niekto hovoril do môjho života...

No chvíľa, ktorú teraz prežívam, Pane, je chvíľou, v ktorej mi dávaš šancu.

Veď i ja niekedy zápasím o teba, niekedy ako praotec Jakub zápasím s tebou.

Možno zápasím i proti tebe.

Neraz podstupujem zápas o seba a cítim sa rovnako premožený, cítim sa tak hlúpo sám pred sebou.

Ty mi však jasne vravíš a dávaš mi to pocítiť aj v tejto chvíli, že aj ty zápasíš o mňa.

Svoj zápas o mňa nevzdávaš, nech by to s mojím životom vyzeralo akokoľvek.

Otváraš mi novú cestu, neprestávaš o mňa zápasit'.
Bože, vychádzam zo skutočnosti, že nás miluješ až do krajnosti.

Veď či nepovedal tvoj apoštol, že si nás miloval až tak, že si vydal svojho Syna ako obeť za nás?

Takto si o nás zápasil a takto neprestávaš zápasit' o každého jedného z nás!

Pane, daruj mi, prosím ťa, milosť i v tejto chvíli pocítiť, znova a znova pocítiť, že sa ma nevzdávaš, že neprestávaš o mňa zápasit', že nikdy neprestávaš o mňa stáť.

Daj mi, prosím, pocítiť, mňa stojíš i vtedy, som premožený hriechom, som ponorený vlastnej bezmocnosti, i vtedy.

Keď vybočujem kdesi z cesty života, ktorú si mi ty naplánoval. Prosím ťa, Pane, daruj mi milosť, aby som odišiel z tohto chrámu s vedomím, že všade, kam pôjdem, o mňa stojíš, že neprestávaš o mňa bojovať, pretože ma neprestávaš milovať.

Jozef Šuppa SJ „V dnešný večer Pane.. – meditácie

TEPLÝ ZEMIAK Ležala na zemi. V rukách držala malé, celkom drobné dievčatko. Keď som jej vložil teplý uvarený sladký zemiak do vystretej ruky, rozmýšľal som, či sa vôbec dožije rána. Bola veľmi slabá, takmer nič už nevládala, no jej vyčerpané oči zazreli môj dar. Sladký zemiak jej mohol pomôcť tak málo - ale bolo to všetko, čo som mal.

Odhryzla si a starostlivo ho požula. Potom svoje ústa priložila k ústam malého dieťatka a mäkké teplé sústo vtlačila do malého hrdielka. Aj keď matka umierala od hladu, celý zemiak dala takýmto spôsobom svojmu dieťaťu, aby prežilo. Vyčerpaná z toľkej námahy položila hlavu na zem a zavrela oči. Dievčatko o niekoľko minút zaspalo.

Neskôr som sa dozvedel, že matka tej noci zomrela, ale jej dievčatko zostalo žiť.

Láska je drahá vec. Boh vo svojej láske k nám dal svojho Syna, aby svetu ukázal svoju lásku. Láska je veľmi vzácna. Niekedy má cenu rodičov, niekedy synov alebo dcér. Ak dovoľíš, aby ťa tvoja láska k Ježišovi niečo stála, urobíš poriadny krok vpred. Pamätaj si, láska je drahá vec.

Kým som sa nestala matkou, nechápala som, koľko sa moja mama pre mňa obetovala.

Kým som sa nestala matkou, necítila som, ako veľmi som svojej matke ubližovala, keď

som Ju neposlúchala.

Kým som sa nestala matkou, nevedela som, aká hrdá bola na mňa moja mama, keď som niečo dosiahla.

Kým som sa nestala matkou, neuvedomovala som si, ako veľmi ma moja mama miluje.

Vikória Farneworthová

Sv. Ružena Filipína Duchesneová **18. november**

Jej túžbou bolo ohlasovanie evanjelia medzi Indiánmi. Kým sa k nim však dostala, bola natoľko stará a slabá, že nemohla vyučovať katechizmus. No jej modlitba, láska a obetované utrpenie boli pre domorodých obyvateľov silným svedectvom.

Ružena Filipína Duchesneová sa narodila 29. augusta 1769 vo francúzskom Grenobli. Rodičia jej pri krste vybrali za patrónov sv. apoštola Filipína a Ruženu Linskú, prvú sväticu amerického kontinentu. Od malička ju priťahoval život za kláštornými múrmi a hoci jej rodina s ňou mala iné plány, v 18 rokoch požiadala o možnosť pridať sa k saleziánkam.

S nástupom Francúzskej revolúcie bola spoločnosť sestier porozháňaná a Ružena sa vrátila k rodičom. Čas vypĺňala skutkami milosrdenstva — navštevovala väzňov, pomáhala trpiacim, chorým a sirotám. Po uzatvorení konkordátu roku 1801 sa ako jedna z prvých pričínila o oživenie rehole saleziánok. Jej otec, bohatý a vplyvný človek, ktorý svoju dcéru nadovšetko miloval a napokon sa zmieril s jej životným rozhodnutím, dokonca kúpil budovu kláštora, aby prispel k obnoveniu života kongregácie. Boh však mal s Ruženou iné plány. Roku 1804 sa dozvedela o činnosti novej ženskej rehoľnej Spoločnosti Najsvätejšieho Srdca Ježišovho. Vstúpila do nej a vo svojom kláštore založila noviciát. O rok neskôr zložila rehoľné sľuby a stala sa predstavenou. V kútiku duše však túžila odísť do misií. Jej sen sa splnil roku 1817, keď biskup v Louisiane požiadaval zakladateľku spoločnosti sr. Sofiu Baratovú, aby mu poslala niekoľko sestier do jeho diecézy. A tak sa Ružena spolu so štyrmi spoločníčkami dostala 29. mája 1818 do New Orelansu. Založili bezplatnú školu a penzión, a keď ich svedectvo oslovovalo aj miestne dievčatá a ženy, zriadili noviciát v St. Charles. Schopnosti a vysoké požiadavky sr. Ruženy vzbudzovali nielen rešpekt, ale aj závišť, a preto sa rozhodla vzdať všetkých funkcií a ako jednoduchá sestra odišla do misie v Kansase medzi Indiánov z kmeňa Potawatomov. V tom čase bola už stará a veľmi chorá. Aj keď už nemohla katechizovať, celé dni sa modlila v

kaplnke. Domorodci k nej prechovávali neobyčajnú úctu. V júli 1842 sa pre zlý zdravotný stav musela vrátiť do St. Charlesu. Ešte desať rokov strávila v chorobe pripútaná na lôžko tpiac a modliac sa za misie. Zomrela 18. novembra 1852. Za svätú ju 3. júla 1988 vyhlásil pápež Ján Pavol II.

KATARÍNA ŽÁKOVÁ

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku